

Homosexualii raclează copii în școlile de stat

Activiștii folosesc noțiuni cum ar fi „siguranță”, „toleranță” și „homofobie” ca tactici pentru promovarea homosexualității în școlile de stat.

Louis P. Sheldon, președintele Coaliției pentru Valori Tradiționale, Statele Unite

Traducere și adaptare din limba engleză de [Bogdan Mateciuc](#)

Gerald Hannon este un pedofil homosexual care promovează în mod deschis abrogarea legilor privind vârsta minimă pentru întreținerea de relații sexuale (vârsta consimțământului). Deși legile privind vârsta consimțământului diferă de la țară la țară și de la stat la stat, peste tot există o limită de vârstă sub care un adult nu are voie să întrețină relații sexuale cu un copil. Hannon și aliații săi homosexuali doresc însă abrogarea legilor care incriminează relațiile sexuale cu copii.

**„Sunt homosexual și predau copiilor americani”.
Mulți profesori activiști încearcă racolarea
copiilor în acest stil de viață.**

provocare pe care ne-o stabilim noi înșine”.

Cum vor racola Hannon și ai săi copii? Răspunsul lui Hannon este simplu: „propagandă”. Cum? Creând cluburi pentru tinerii homosexuali, cu consultanți adulți care să servească drept mentori. Hannon afirmă că aceste cluburi trebuie să-i inițieze pe copii în ale homosexualității – o lume bizară în care „sentimentul de apartenență îi face să vadă valorile heterosexuale pe care trebuie să le respecte acasă, la școală sau serviciu ca neadevărute, ca și cum ei ar aparține unui alt timp și spațiu... [unde] părinții sunt o sursă permanentă de exasperare și amuzament.”

De observat disprețul lui Hannon față de părinți. Mentorii lui homosexuali ar trebui să creeze o lume în care părinții constituie obiect de dispreț din cauza ideilor lor demodate despre

Ca parte a campaniei lui pentru legalizarea sexului cu copii, Hannon și activiștii homosexuali solicită introducerea de programe agresive de recrutare în școlile de stat. Dacă vrei să găsești copii, unde îi cauți dacă nu în școli? La urma urmei, din moment ce perechile de homosexuali nu se pot reproduce, atunci trec la copiii altora pentru racolare și transformare în homosexuali.

Hannon, în cartea sa *Lavender Culture*, se plânge că „mișcarea pentru drepturile homosexualilor” dispune de prea puțini copii implicați. Situația trebuie să se schimbe, afirmă el. „În prezent, nu avem nici o organizație constituită numai din tineri... Atragerea celor tinerilor în mișcarea homosexualilor, în număr mare, trebuie să reprezintă provocarea pentru următoarea fază a mișcării. Este o

moralitatea tradițională. Tinerii „inițiați” în această lume ciudată a homosexualității ar trebui educați să respingă valorile morale ale părinților lor.

Dr. Judith Reisman, autoarea cărții Kinsey, Crimes & Consequences [Kinsey, infracțiuni și consecințe], a scris recent o lucrare importantă despre Hannon și despre planurile pe care le au homosexualii pentru copii. Ea afirmă: „Dat fiind că mișcarea homosexualilor cere de mult timp eliminarea vârstei consimțământului, cei familiarizați cu scrierile lor realizează că îngrijorarea părinților că pederastia și pedofilia ar putea folosi școlile pentru recrutarea de copii sunt întemeiate.”

Cu cât homosexualii vor intra mai mult în școlile de state, cu atât mai mulți copii vor fi molestați și îndoctrinați cu idei pro-homosexualitate. Mulți își vor găsi sfârșitul în această lume.

Reisman menționează studiul realizat de dr. Gene Abel asupra procentelor foarte diferite de molestări comise de pedofilia homosexuali (cunoscuți ca pederasti) față de molestările săvârșite asupra fetelor de pedofilia heterosexuali. Într-un eșantion de 153 de pederasti homosexuali auto-declarați, s-au mărturisit în total 22.981 de victime. Aceasta reprezintă 150,2 băieți per agresor. Agresorii de fete au săvârșit 4.435 atacuri, reprezentând 19,8 fete per pedofil heterosexual.

Potrivit lui Abel, pedofilia homosexuali „agresează sexual băieți cu o incidență de cinci ori mai mare decât molestarea fetelor.” [1]

Modelul Massachusetts

Evenimentele recente din statul american Massachusetts arată cât de departe a ajuns mișcarea homosexualilor în eforturile ei de recrutarea copiilor în acest stil de viață deviant. Massachusetts a devenit statul model pentru activismul homosexual în rândul copiilor, afirmă Brian Camenker, președintele Coaliției pentru Drepturile Părinților [Parents Rights Coalition, PRC], o asociație pro-familie din orașul Newton, Massachusetts.

În mai 2000, PRC a fost implicată într-o luptă juridică și morală împotriva activiștilor homosexuali din cadrul Departamentului de Stat pentru Educație și Sănătate, precum și împotriva asociației de homosexuali Gay, Lesbian and Straight Education Network (GLSEN), o rețea de educatori homosexuali care încearcă să normalizeze homosexualitatea în școli.

Scott Whiteman, angajat PRC, a participat la conferința GLSEN "Teach Out" organizată pentru profesorii și adolescenții de la Tufts University, pe 25 martie 2000. Aici Whiteman a înregistrat pe casetă secvențe din mai multe ateliere. Unul dintre acestea era intitulat „Ce nu ți se spune la ora de Educație pentru Sănătate despre sexul și sexualitatea homo. Un atelier numai pentru tineri în vârstă de 14-21 ani”. La acest atelier, Whiteman a ascultat cum două lesbiene și un homosexual (instructori HIV angajați de stat) îi învățau pe copii cum să practice „fisting”. Fisting-ul este o practică sexuală a homosexualilor – un partener își introduce brațul în anusul celuilalt partener. Instructorii analizau aspectele pro și contra ale înghițirii spermei în urma sexului oral.

Pe holurile de lângă ateliere mai mulți homosexuali amenajaseră mese unde distribuiau diferite materiale de propagandă. O „clinică sexuală” le oferea adolescenților „seturi de buzunar”. Fiecare conținea două prezervative, două șervețele umede antiseptice și șase

bandaje. Potrivit celui care distribuia seturile, bandajele erau utile atunci când „sexul devine dur”. The Massachusetts News, o publicație conservatoare de pe internet a relatat prima evenimentul, care însă a ajuns la cunoștința publicului din țară în momentul în care WorldNetDaily a realizat un material cu experiența trăită de Whiteman la conferința GLSEN. [2]

Ulterior, directorul Departamentului pentru Educație a concediat o lesbiană instructor HIV, a acceptat demisia altei lesbiene și a desființat postul deținut de homosexualul instructor HIV.

Urmare a dezvăluirii celor petrecute acolo, Brian Camenker și Scott Whiteman au fost dați în judecată de una dintre cele două lesbiene instructor și de un adolescent care participase la conferință. Aceștia au pretins că le-au fost încălcate drepturile la intimitate atunci când Whiteman le-a înregistrat comentariile. Camenker și Whiteman au primit interdicția de a mai discuta cele auzite la conferință sau de a distribui înregistrarea făcută acolo. Inițial judecătorul a emis un ordin de restricție prin care presa nu mai putea prezenta conținutul casetei, însă avocații homosexualilor i-au cerut să anuleze această interdicție.

Cum s-a ajuns aici?

Activitatea GLSEN de racolare a copiilor din școlile de stat din Massachusetts reprezintă un exemplu clasic de înșelare și manevră politică. Kevin Jennings, director executiv al GLSEN, a descris el însuși tacticile folosite în Massachusetts, vorbind în fața unui grup de homosexuali la o conferință a asociației Human Rights Campaign, pe 5 martie 1995. În observațiile sale, Jennings recomanda folosirea acelorași tactici și în alte circumscripții școlare. Îl vom cita extensiv, datorită importanței celor afirmate de el:

„Dacă dreapta radicală va reuși să ne prezinte ca agresori de copii, atunci vom pierde. Limbajul lor – „promovarea homosexualității” este un exemplu – conține insinuări mai mult sau mai puțin subtile în sensul că noi stăm cu ochii pe copiii lor. Avem de învățat din lupta pentru libertatea avortului, unde utilizarea inteligentă a termenului „pro-life” [pentru viață] i-a ajutat pe cei care se opuneau avortului la cerere să prezinte cazul în favoarea lor, ca să nu ne trezim că suntem puși la colț chiar înainte de începerea discuțiilor.”

„În Massachusetts, reformularea eficientă a problemei a constituit cheia succesului Comisiei oficiale pentru probleme ale tinerilor homosexuali și lesbiene. Am preluat imediat cuvântul cheie al oponentilor – siguranță – și am arătat că homofobia reprezintă un pericol la adresa siguranței elevilor și studenților, într-un mediu unde violența, insultele, problemele de sănătate și sinuciderea sunt frecvente. Intitulându-ne raportul „Școli sigure pentru tinerii homosexuali și lesbiene”, i-am pus automat pe oponenti în defensivă și le-am distrus principalul argument. Această reformulare le-a anulat argumentele și i-a așezat într-o permanentă poziție de explicare.”

„A găsi reformularea potrivită pentru comunitatea ta reprezintă cheia succesului. Aceasta trebuie corelată cu acele valori universale la care aderă publicul general.”

„În Massachusetts, nimeni nu putea vorbi împotriva ideii noastre și să afirme „De ce, da, eu cred că elevii ar trebui să se împuște între ei”. Aceasta ne-a permis să stabilim noi termenii dezbaterilor.”

„În Massachusetts, am realizat un mediu în care tinerii pot afirma prioritatea noastră numărul unu. Știm că, în fața relatărilor tinerilor care au avut de suferit în urma homofobiei, oponentii noștri ar trebui să-i atace pe cei victimizați, ceea ce i-ar pune într-o poziție defavorabilă, din care cu greu se poate ieși cu imaginea neșifonată. Și mai important, ne-am asigurat că acești tineri s-au întâlnit cu oficialii astfel încât atunci când rândul viitor va fi ceva de votat, să existe o persoană cu o anumită poveste atașată subiectului de votat. Am vrut ca oficialii să-și amintească un anumit tânăr în momentul în care votează. Ca urmare, am câștigat votul din Senat cu 33-7”. [Citatele provin dintr-un articol publicat în Massachusetts News.] [3]

Fostul guvernator creează „Comisia pentru Tinerii Homosexuali și Lesbieni”

Tactica GLSEN a funcționat în Massachusetts. Homosexualii au promovat ideea de „siguranță” pentru „tinerii homosexuali” și au avansat ideea că adolescenții homosexuali se sinucid în număr record. Activiștii au folosit statistici contrafăcute ale sinuciderilor din rândul tinerilor, realizate de activistul homosexual Paul Gibson din San Francisco. Lucrarea sa, „Gay Male and Lesbian Youth Suicide” [Suicidul în rândul tinerilor homosexuali și lesbiene] a reprezentat documentul de bază al unui raport din 1989 asupra ratei suicidului în rândul tinerilor realizat de Departamentul federal pentru Servicii Medical și Sociale (HSS). Deși raportul lui Gibson a fost contestat de dr. Louis Sullivan, fost secretar al HSS, activiștii homosexuali continuă să folosească statisticile măsluite ale lui Gibson. Potrivit lui Gibson, adolescenții homosexuali înregistrează o „epidemie” de sinucideri. Gibson afirma, de pildă, că suicidul în rândul tinerilor homosexuali și lesbiene reprezintă o treime din totalul sinuciderilor în rândul tinerilor; tinerii homosexuali au o incidență a suicidului de 2-3 ori mai mare decât corespondenții heterosexuali; suicidul constituie principala cauză a decesului la tineri homosexuali și lesbiene; aceste sinucideri sunt deseori rezultatul „homofobiei interioare”.

Statisticile contrafăcute de Gibson au fost respinse categoric de numeroși experți pe probleme de suicid. În raportul său, Gibson menționează un autor care specula în 1985 că anual se sinucid 3.000 de adolescenți homosexuali. Aceasta constituie o imposibilitate statistică din moment ce această cifră depășește cu mai mult de o mie totalul sinuciderilor din rândul tinerilor.

Dr. David Shaffer, psihiatru la Columbia University și specialist pe probleme de suicid în rândul tinerilor, este sceptic față de statisticile lui Gibson: „Am analizat îndelung matematica lui Gibson, dar în cele din urmă mi s-a părut a fi mai degrabă o scamatorie matematică”.

Peter Muehrer, directorul programului de Sănătate Mintală pentru Tineri din cadrul departamentului de Medicină Profilactică și Comportamentală de la Institutul Național pentru Sănătate Mintală, afirmă despre cercetările lui Gibson că „nu există nici o dovadă științifică în sprijinul datelor acestuia”.

Chiar și Joyce Hunter, fost director al Asociației Naționale pentru Sănătatea Homosexualilor și Lesbianelor, afirmă că încă nu se știe dacă există vreo legătură între homosexualitate și suicidul în rândul tinerilor.

Ca urmare a propagandei și dezinformării organizate de homosexuali, fostul guvernator William Weld a creat o comisie pentru tinerii homosexuali. Aceasta dispune în prezent de un buget anual de 1,5 milioane de dolari pentru a promova „școli sigure” în statul Massachusetts și pentru a contracara „homofobia”. Contribuabilii din Massachusetts sunt făcuți să plătească pentru racolarea și stricarea copiilor lor. [4]

Instructor HIV folosit ca paravan pentru promovarea perversiunilor sexuale

Efortul de a folosi HIV și „siguranța” ca scuze pentru pătrunderea în școlile de stat nu reprezintă o tactică nouă a activiștilor homosexuali. În 1994, editorialista Mona Charen prezenta „Programa Curcubeu” impusă de Departamentul de Educație copiilor din școlile din New York City.

Educatorii din acest oraș au organizat un program de „consultare” în colaborare cu Asociația pentru Sănătatea Bărbaților Homosexuali [Gay Men's Health Crisis]. Împreună au sponsorizat conferința „Tinerii pentru tineri despre HIV/SIDA”, destinată tinerilor cu vârste între 12 și 24 de ani. Aceasta a avut loc la Centrul Medical al Universității din New York pe 12 februarie 1994.

Ca parte a contribuției sale la programul de „educație”, Asociația pentru Sănătatea Bărbaților Homosexuali a prezentat Programul Curcubeu, chipurile un program pentru prevenirea HIV/SIDA destinat tinerilor.

Ce se ascundea în Programul Curcubeu? Mona Charen descrie câteva dintre materiale:

„Pliantele înmânate elevilor de școală primară și liceu conțineau imagini ale unei femei cu picioarele depărtate, în fața unui pumn (într-o mânășă de cauciuc). Fistingul între lesbiene, explica materialul, poate fi plăcut dacă participantele folosesc mănuși de cauciuc. De fapt, fistingul este o practică dureroasă și periculoasă care a condus la multe accidente și chiar la un deces cunoscut la zi”.

„Există instrucțiuni pentru cei care vor să încerce „dușurile de aur” (practici sexuale cu urină), clisme, scalpele și lame de ras. Capitolul intitulat „mănuși și baloane” le recomandă tinerilor să folosească mănuși de cauciuc și să nu uite să spele tijele, bicele, dopurile etc. A se vedea secțiunea despre jucării sexuale”.

„În ceea ce privește materialele pentru lesbiene, acestea se rezumau la o reclamă foarte detaliată la sadomazochism. Tonul degajat din pliante nu se schimba nici în cazul instrucțiunilor pentru curățarea acelor și a altor „accesorii” pentru administrarea intravenoasă a drogurilor.” [5]

Aceste lucruri sună foarte asemănător cu ceea ce le predau GLSEN și Departamentul de Educație tinerilor de la Tufts University.

Propaganda GLSEN infestează și școlile din Seattle

Părinții din Seattle au fost revoltați și au ripostat în momentul în care au aflat de programele de racolare din școlile de stat. O asociație a părinților și profesorilor, intitulată „Părinții și Profesorii pentru Școli Responsabile” (PTRS) încearcă să stăvilească influxul de propagandă homosexuală din școli.

Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității (NARTH) a publicat o scrisoare deschisă redactată de PTRS pentru alertarea părinților în privința tacticilor folosite în Seattle pentru homosexualizarea sistemului educațional de stat. Potrivit celor de la PTRS, activiștii homosexuali au făcut presiuni asupra Inspectoratului Școlar local și asupra Primăriei pentru a obține crearea unui Consiliu pentru Minoritățile Sexuale. În plus, activiștii au întocmit o programă intitulată „Viața de familie și sănătatea sexuală” pentru clasele 5-12.

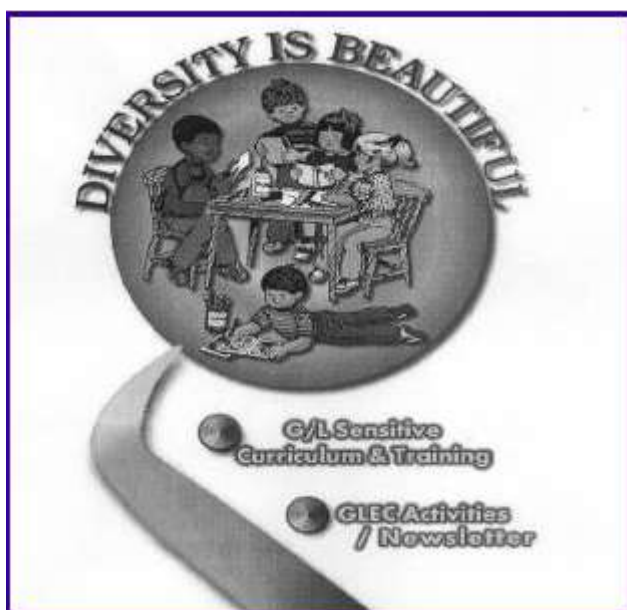
Materialul a fost anume realizat pentru a-i face pe copii să aprobe relațiile homosexuale. La fel ca în New York, homosexualii s-au folosit de SIDA ca paravan pentru a pătrunde în școli. Municipalitatea Seattle s-a alăturat și ea eforturilor GLSEN și ideii de „școli sigure”. Când a început să cerceteze activitatea GLSEN, asociația părinților din Seattle a descoperit că websiteul GLSEN conținea numeroase linkuri către siteuri pornografice. GLSEN, în colaborare cu Pride Foundation (o altă asociație de activiști homosexuali) au reușit să plaseze cărți pro-homosexualitate în bibliotecile școlilor de stat. Una dintre aceste cărți, One Teenager in Ten [Un adolescent din zece], îi încurajează pe copii să frecventeze în barurile pentru homosexuali pentru a se întâlni cu homosexuali adulți. [6]

Odată ajunși în școli, homosexuali trec la reducerea la tăcere a oponentilor. Cea mai eficientă armă a lor este folosirea „homofobiei” și a „incitării la discriminare” ca scuze pentru reducerea la tăcere a celor care se opun activităților lor. Homosexualii pretind că critica la adresa practicilor lor conduce la discriminare și în cele din urmă la violență și chiar crimă. De asemenea, pretind că „incitarea la discriminare” îi face pe tinerii homosexuali să se sinucidă.

Deși aceste argumente sunt false, ele reușesc să-i intimideze pe directorii de școli și pe politicienii care nu au curajul să le stea împotriva.

Copiii își pun viața în pericol atunci când se auto-identifică drept homosexuali

Deși nu există nici o dovadă a vreunei „epidemii” de sinucideri în rândul tinerilor homosexuali, există copii nesiguri de sexualitatea lor, ce recurg la suicid. Potrivit dr. Charles Socarides, unul dintre psihoterapeuții de frunte care trata tulburările de identitate sexuală, sinuciderile săvârșite de adolescenții care se consideră homosexuali nu sunt rezultatul atitudinii familiei sau presiunilor religioase, ci a faptului că „acești copii nu se pot accepta așa cum sunt... Nu se pot împotrivi acestui comportament nenatural. Ei vor să-i ajute cineva și acesta este motivul disperării lor. Știu că aceasta este împotriva realităților biologice ale vieții.” [7]

Profesorii homosexuali se folosesc de conceptul de „diversitate” pentru a-i învăța pe copii că homosexualitatea este normală.

Dr. Joseph Nicolosi este fondatorul NARTH. Este, de asemenea, autorul lucrării Terapia Reparativă a Homosexualității Masculine. Din această poziție, este unul dintre principalii oponenți ai programelor pro-homosexualitate din școlile de stat. În analiza sa asupra pericolelor reprezentate de grupurile de homosexuali cum ar fi Project 10 (înființat de profesoara Virginia Uribe), dr. Nicolosi scria:

„Cred că este o mare greșală să-i încurajăm pe adolescenții cu sentimente homosexuale să se identifice drept „gay” – și astfel să-i facem să ia decizii care le afectează întreaga viață, cu implicații chiar fatale. Totuși, chiar acesta este scopul grupului Project 10 și al altor grupuri similare, care au apărut în multe

școli de stat din toată țara.”

„Proiect 10 este înființat pornind de la ideea foarte îndoielnică că există tineri „homosexuali” care trebuie susținuți în homosexualitate. Sunt ignorați factorii de formare care stau la baza homosexualității. Adolescentul pendulează între sentimente sexuale și romantice intense. În același timp, este foarte nesigur de identitatea sa. Anii adolescenței servesc drept fază de tranziție, când nevoile afective, emoționale și de identificare capătă conotații erotice. În această perioadă se pot forma comportamente sexuale cu valențe de dependență. Mai târziu, la maturitate, dacă persoana încearcă să aibă o viață heterosexuală, va constata că tranziția este foarte dificilă. Deja s-a auto-clasificat ca homosexual și dispune de reflexe comportamentale sexuale adânc înrădăcinate.” [8]

Pericolul auto-identificării ca homosexual la o vârstă fragedă este confirmat și de studiul doctorului Gary Remafedi de la University of Minnesota. El a studiat cinci variabile ale tinerilor homosexuali care au încercat să se sinucidă: vârsta la care s-au auto-identificat drept homosexuali sau bisexuali, consumul de droguri, rolurile feminine asumate, impulsurile infracționale și agresiunile sexuale.

El a remarcat că „problemele de familie” reprezintă motivul cel mai frecvent al tentativelor de suicid în rândul acestor tineri. A descoperit însă și că auto-identificarea are o influență majoră asupra acestei gândurii de suicid. Potrivit lui Remafedi, factorii cei mai probabili care contribuie la o tentativă de sinucidere sunt: „...neconformitatea sexuală [comportament specific sexului opus] și o dezvoltare psihosexuală precoce [experiențe sexuale timpurii] conduc la o predispoziție spre auto-distrugere. Fiecare an petrecut sub eticheta de homosexual sau bisexual sporește șansele de sinucidere cu 80%.” [9]

Astfel, principalii factori de risc la tinerii homosexuali sunt:: 1. auto-identificarea timpurie; 2. experiențele sexuale timpurii; 3. Comportarea asemenea unui membru al sexului opus. Din cele observate de dr. Nicolosi și dr. Remafedi, un adolescent racolat de homosexuali la o vârstă timpurie va ajunge să creadă că așa s-a născut. Cu cât petrece mai mult timp cu acest gând, cu atât deprinde un comportament mai bine fixat și cu atât îi va fi mai greu ulterior să se elibereze de acesta. Ca urmare, mulți adolescenți care se auto-identifică drept homosexuali ajung la gânduri de sinucidere din cauza conflictelor interioare legate de comportamentul pe care îl au.

Bibliografie

1. Judith Reisman, studiu în curs de publicare asupra eforturilor homosexualilor în școlile de stat, 13 februarie 2000, Institute for Media Education., pag. 9-13.
2. Frank York, "Public employees teach kids 'gay sex'," WorldNetDaily, 9 mai 2000.
3. "Governor's Commission Lies Again About 'Safety and Suicide'," The Massachusetts News, arhive web.
4. Ibid.
5. Mona Charen, "In New York, a lurid curriculum for mere 12-year-olds," Colorado Gazette-Telegraph, mai 1994.

6. "First AIDS Education, Then 'Safe Schools,' Then Gay Advocacy," National Association for the Research and Therapy of Homosexuality, Web site.
7. "Suicide Attempts Not Result of Discrimination," TVC SHAPE report, p 5.
8. Dr. Joseph Nicolosi, "The Seven Fallacies Behind 'Project 10,'" Family Research Council Insight report, iulie 1993, pag. 1.
9. "Homosexual Identity Promotion is What Causes Suicides," TVC SHAPE report, pag. 4.

* * *

Informații despre cercetarea și terapia homosexualității: www.homosexualitate.ro – proiectul *Speranță și vindecare pentru homosexuali*.